

Sygn. akt XI W 1692/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Kur

Protokolant: Katarzyna Zielińska-Kupeczyk

przy udziale oskarżyciela publicznego K. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 24 sierpnia 2015 roku i 18 listopada 2015 roku

sprawy **E. J.**

córki T. i E. z d. S.

urodzonej dnia (...) w W.

obwinionej o to, że:

w dniu 8 marca 2014 r., o godz. 18:59 na ul. (...) – most G. w W., nie zastosowała się do ograniczenia prędkości określonego w przepisie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki R. o numerze rejestracyjnym (...) przekroczyła dopuszczalną prędkość o 32 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości (...),

tj. za wykroczenie z art. 92a kw,

I. obwinioną **E. J.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, który kwalifikuje z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw skazuje ją, a na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 932,94 (dziewięćset trzydzieści dwa 94/100) złote tytułem kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt XI W 1692/15

UZASADNIENIE

Sąd w sprawie ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 8 marca 2014 roku około godziny 18:59 na ulicy (...) – moście G. w W., E. J., kierując pojazdem marki R. o nr. rej. (...), przekroczyła dozwoloną w tym miejscu prędkość o 32 km/h, jadąc z prędkością 82 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: częściowo wyjaśnienia obwinionej (protokół rozprawy na CD k. 54-55, k. 81-82), notatki urzędowe (k. 1-3, k. 21, k. 22), zdjęcie (k. 4), świadectwo legalizacji (k. 5), informację z Urzędu (...) W. (k. 15-18), opinię biegłego antropologa (k. 62-66).

E. J. w chwili czynu miała 39 lat. Posiada wykształcenie wyższe, z zawodu jest finansistą. Pracuje w firmie (...) z tytułu czego osiąga miesięczny dochód ok. 9000 złotych. Jest mężatką. Na jej utrzymaniu pozostaje troje dzieci. Jest właścicielką domu i samochodu (dane osobowo-poznawcze k. 21, k. 26, protokół rozprawy na CD k. 54-55).

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie wyrokiem nakazowym z dnia 17 kwietnia 2015 roku (sygn. akt XI W 1692/15), skazał obwinioną za zarzucany jej czyn i wymierzył jej karę grzywny w wysokości 200 złotych, a także zasądził od niej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 80 złotych (k. 29).

Sprzeciw od tego wyroku, w ustawowym terminie, złożyła E. J. (k. 34-36).

W postępowaniu sądowym (protokół rozprawy na CD k. 54-55, k. 81-82) obwiniona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. W swoich wyjaśnieniach złożyła zastrzeżenia do skierowanego przeciwko niej wniosku o ukaranie oraz wniosła o umorzenie postępowania bądź uniewinnienie. W dalszej części wyjaśniła, iż nie ma stuprocentowej pewności, iż to jej wizerunek jest uwidoczny na zdjęciu. Wskazała, iż nie wie, kto tego dnia, ponad rok temu kierował przedmiotowym samochodem. Rozpoznała jednak na zdjęciu jako pasażera swoją córkę.

Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnienia obwinionej uznano w przeważającej części za niewiarygodne (protokół rozprawy na CD k. 54-55, k. 81-82). Za wiarygodne uznano jedynie wskazanie, że na zdjęciu w samochodzie jako pasażera rozpoznała ona swoją córkę. W tym zakresie brak było jakichkolwiek podstaw do podważenia jej wskazań. W pozostałym zakresie wyjaśnienia obwinionej należało uznać za przyjętą linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności za zarzucane jej wykroczenie. Nie korespondują one bowiem z pozostałym uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym. Obwiniona wskazywała, że nie ma stuprocentowej pewności, że to ona w dniu zdarzenia kierowała samochodem, okazanie jej materiałów zdjęciowych tych wątpliwości nie rozwiało. Mając jednak na względzie zebrane dowody, w tym opinię biegłego antropologa, stanowisko obwinionej nie mogło zostać podzielone. Bez znaczenia, w świetle stanowiska obwinionej, odnośnie rozpoznania kierowcy samochodu, pozostawały jej wyjaśnienia dotyczące kwestii nieotrzymania przez nią wezwania ze Straży Miejskiej w kontekście zarzucanego jej wykroczenia z art. 92a kw.

Dowód z opinii biegłego antropologa B. M. (k. 62-66),

w ocenie Sądu, należało uznać za w pełni wiarygodny. Z opinii tej wynika, iż z wysokim stopniem prawdopodobieństwa osoba uwidoczna na zdjęciu z fotoradaru (kierująca pojazdem) to była właśnie obwiniona. Opinia ta jest pełna, jasna, logiczna oraz sporządzona została przez kompetentną osobę. W związku z tym nie było podstaw do podważania jej wiarygodności. Obwiniona w mowie końcowej wprawdzie podważała wiarygodność tej opinii, jednakże poza ogólnym stwierdzeniem, że ją kwestionuje, nie wskazała w jakichkolwiek argumentów na poparcie swojego stanowiska. Opinia ta korespondowała również z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania sądowego. Porównując bowiem zebrany w sprawie materiał zdjęciowy będący podstawą tejże opinii, a także osobę obwinionej, która stawiała się na rozprawie, w ocenie Sądu, wnioski opinii były trafne. Należy mieć na względzie również charakter stopnia prawdopodobieństwa zgodności wizerunków, który w połączeniu z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie dał podstawy do uznania, że to obwiniona prowadziła pojazd w chwili zdarzenia.

Sąd w całości uznał za wiarygodne dowody w postaci dokumentów: notatek urzędowych (k. 1-3, k. 21, k. 22), zdjęcia (k. 4), świadectwa legalizacji (k. 5), informacji z Urzędu(...). W. (k. 15-18), dokumentacji zdjęciowej na CD. W ocenie Sądu brak było podstaw do podważania autentyczności i prawdziwości tych dowodów oraz informacji w nich zawartych. Strony również co do zasady nie podważały wiarygodności dokumentacji, niemniej jednak obwiniona kwestionowała możliwość przypisania jej sprawstwa na podstawie wykonanej dokumentacji zdjęciowej twierdząc, że nie ma stuprocentowej pewności, że to ona kierowała samochodem. Niemniej jednak w świetle zebranego materiału dowodowego, w tym opinii biegłego antropologa, to stanowisko obwinionej było jedynie jej linią obrony i nie mogło zostać uwzględnione.

Dowody w postaci wezwań (k. 6, k. 8) oraz zwrotnych potwierdzeń odbioru (k. 7, k. 9), w świetle zarzucanego obwinionej czynu z art. 92a kw i jej stanowiska, gdzie kwestionowała ona swoje sprawstwo, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Podnoszone bowiem przez obwinioną okoliczności, że nie otrzymała ona wezwań ze Straży Miejskiej nie miały znaczenia dla jej odpowiedzialności jeżeli chodzi o wykroczenie przekroczenia prędkości. Kwestie te mogły by mieć znaczenie w przypadku odpowiedzialności odnośnie niewskazania komu powierzono pojazd do kierowania z art. 96 § 3 kw, czego w niniejszej sprawie nie rozpatrywano.

Sąd po dokonaniu analizy materiału dowodowego uznał, iż E. J. dopuściła się tego, że w dniu 8 marca 2014 roku o godzinie 18:59 na ul. (...) – most G. w W. nie zastosowała się do ograniczenia prędkości określonego w przepisie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki R. o numerze rejestracyjnym (...) przekroczyła dopuszczalną prędkość o 32 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości (...). Swoim czynem wyczerpała znamiona wykroczenia z art. 92a kw, który stanowi, że kto prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny. Obwiniona kierując przedmiotowym pojazdem przekroczyła dopuszczalną prędkość określoną w art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, a więc 50 km/h.

W ocenie Sądu, obwiniona wskazanego powyżej czynu dopuściła się działając z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. Obwiniona jest osobą wykształconą, inteligentną, dorosłą, posiadającą prawo jazdy i znającą przepisy ruchu drogowego. Miała więc świadomość dopuszczalnej prędkości w terenie zabudowanym, nie dostosowała się jednak do ustawowych wymogów i ją przekroczyła, mając na względzie znaczenie tego czynu i jego konsekwencje. W związku z tym, zdaniem Sądu, działała ona umyślnie w zamiarze bezpośrednim.

Sąd nie miał również wątpliwości, co do szkodliwości społecznej czynu obwinionej. Zważyć należy, że przepisy drogowe regulujące kwestie dopuszczalnej prędkości na drogach publicznych mają na celu zapewnienie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Natomiast niestosowanie się przez kierujących pojazdami do obowiązujących ich ograniczeń prędkości stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego i prowadzić może do często tragicznych w skutkach wydarzeń.

Sąd uznając, że obwiniona dopuściła się zarzucanego jej czynu, w oparciu o art. 92a kw w związku z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył jej karę grzywny w kwocie 200 złotych. Zdaniem Sądu kara ta jest odpowiednia, jeżeli chodzi o stopień winy i społecznej szkodliwości, a także spełnia swoje cele w zakresie prewencji.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw w zw. z art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 932,94 zł. Na zasądzoną kwotę złożyły się: 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, 30 zł tytułem opłaty od orzeczonej kary grzywny oraz koszty opinii biegłego antropologa w kwocie 802,94 zł, które nie wchodzą w skład zryczałtowanych wydatków postępowania. W ocenie Sądu brak było podstaw do zwolnienia obwinionej od obowiązku uiszczenia tych kosztów. Jak wynika bowiem z akt sprawy obwiniona jest osobą mającą osiągać wysokie dochody.